

Az idő margóján

*Amit itthagytál eltakaríthatatlan,
ott van a falakban, a levegőben,
gyomláthatatlanul a jelen időben;
újjáépíthetetlen, a hormonok nehéz
motorbibiája, nem felejt a test,
a kéz felismer; ami fáj, azt még jobban
konzerválja. Nehéz megérteni
a sajtó éjszakákat, az utca végén a parkot –
a séták íze még átszívárog, elengedném
mint könnyed luftballont, és valahogy fenntartod
a fenntarthatatlanságot, nem is tudod,
nem is érted, valahogy csak belátod.
Ilyenkor levezetné az ember a tárgyakon,
összetépne egy-két hétköznapot, szítkok
folyosóján subanna át, repedés lenne
falfehér arcokon.
De végül is mindegy, mohón
az idő margójára írom magam. Összetéphetsz,
ha egyszer sikerül. A szakadás műlbátatlan.*

Ő igazgat

*Eltávozt senki sem kaphat,
legfőképpen ő igazgat,
tekintetek szilánkjain át
vele köt össze a távolság.
Ő nem fárad el, nem figyeltet,
mindenkit ismer, sosem telefonál,
nyári esték keresztüztüében
forró kerteket inbalál.*

*Ő alakít, ő ismertet,
nem hagy elfutni, ha nem szabad,
megszámolja lépteidet,
összeszedi egy perc alatt.
Ő fűz össze, ő hangol eggyé,
dallá formál, ha te nem is hiszed,
a madarak szájába ad éjjelenként
borízú felbők felett.*